

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תתמח

ערב שבת קודש

פרשת וירא

י"ד במרחשוון ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

מכון ליובאוויטש שעל-יד

צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

יוקח נא מעט מים (יה,ד)

בחתונת בתו של כ"ק אדמו"ר האמצעי עם הרה"ק ריי"י מטשערקאס, אמר הרבי מאמר חסידות ארוך, כדרכו. כשסיים את הדרוש, הפטיר המחזן, הרב הקדוש ר"מ מטשרנובל: "יוקח נא מעט מים" - מעט מים...

נענה הגה"ח רבי יצחק-אייזיק, רבה של הומיל, שהיה נוכח בחתונה: המלאכים נדמו לאברהם אבינו כערבים, ולהם משפיעים "מעט מים", אולם לנשמות-ישראל חייבים לתת הרבה מים.

(מגדל-עוז עמ' קעב)

* * *

על כך הגיב החסיד רבי הילל מפאריטש: הלוא כל התורה היא כד מן הים - כ"ד ספרי אורייתא. מכאן, שכל שיאמרו הוא מעט, כד מן הים.

(ליקוטי-סיפורים דף קכ)

והישענו תחת העץ (יה,ד)

כתיב (בראשית ב) "ועץ החיים בתוך הגן". "עץ החיים" קאי על שם הוי', שהוא מחיה ומהווה כל חי. והוא "בתוך הגן" - הוא מתלבש בתוכיות ובפנימיות ג"ן פרשיות התורה. מי שיש לו עיניים לראות, מסתכל בפנימיות התורה (ובפרט בפנימיותם של הסיפורים בתורה), ואילו מי שאין לו - מסתכל ב"לבושא דמלכא", הוא רואה את סיפור המעשה הגשמי בלבד.

זהו שרמזו הכתוב: "והישענו תחת העץ" - אל תביטו אל הלבושים החיצונים של העץ, כי אם אל מה ש"תחת" העץ - פנימיות העץ. כוונת האדם בלימוד התורה (ובקיום המצוות) צריכה להיות לפנימיות הדברים ולא רק אל הפשט בלבד.

(אורי-תורה דף ח עמ' א)

ואקחה פת לחם וסעדו לבכם אחר תעבורו (יה,ה)

רז"ל אמרו (עירובין סד) "אין מעבירין על האוכלין" (המוצא אוכלין בדרך אינו רשאי לעבור עליהן ולהניחן שם, רש"י).

זהו שרמזו אברהם להמלאכים: "ואקחה פת לחם" - תחילה צריך לקחת את הלחם מן הדרך; "אחר תעבורו" - רק לאחר מכן מותר לכם לעבור.

(תורת לוי-יצחק עמ' קצו)

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחיו

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעיה' ע"ה דייטש

פרשת וירא

וירא אליו ה' (יח,א)

מבואר בזוהר, שעד שלא נימול אברהם היתה נבואתו בכחינת "מחזה" ("היה דבר ה' אל אברהם במחזה"); ולאחר שנימול נתעלה לדרגת ראייה ("וירא אליו"). ויש לבאר, דהנה "וירא" היינו ראיית המהות, ו"מחזה" - ראייה על-ידי לבוש, המעלים על המהות (גם המילה 'מחזה' היא בלשון תרגום, שהוא כחינת 'לבוש' ללשון-הקודש).

בקיום מצוות מילה יש משום התבטלות מוחלטת לבורא והתאחדות גמורה עמו, שכן הביטול והאחדות נרגשים וניכרים גם בבשר הגשמי - "והיתה בריתי בשרכם". וביטול זה ואחדות זו הם שהעלו את אברהם לדרגה הנעלית של ראיית המהות.

(ליקוטי שיחות כרך י, עמ' 49)

* * *

"וירא" - זו דרגה נעלית בראייה ולא רק 'מחזה', התרגום של ראייה. "אליו" - הגילוי נמשך אליו, היינו שאברהם לא התבטל מעוצם הגילוי, אלא הדבר נקלט בו וחדר למציאותו. "הוי" - הדרגה הנעלית של שם הוי', לא רק שם אלוקים. נמצא, שאף-על-פי שנתגלתה דרגה נעלית ביותר (שם הוי'), והגילוי היה באופן נעלה ביותר (ראייה) - חדר הגילוי למציאותו של המקבל, של אברהם.

(ספר השיחות תש"ג כרך א עמ' 112)

* * *

גילוי זה נעלה יותר מהגילוי של "וירא אליו ה'" בפרשה הקודמת, וזאת בשני מובנים: א) התגלתה כאן דרגה נעלית יותר בשם הוי' גופא (ראה אור-החיים). ב) הגילוי התקבל אצלו בפנימיות ("אליו"), כלומר, אברהם נעשה כלי לגילוי (ואילו "עד שלא מל, לא היה בו כוח לעמוד"). עניין זה נפעל על-ידי מצוות מילה, שכן במצווה זו יש שתי קצוות אלו (דרגה נעלית יותר שנמשכת בפנימיות) - מצד אחד היא למעלה מכל המצוות, שעל כולן נכרתו ג' בריתות ועל המילה נכרתו י"ג, ומצד שני היא חודרת בגוף הגשמי ממש, "והיתה בריתי בשרכם".

(ספר השיחות תשנ"ב כרך א עמ' 86)

וירא אליו ה'... וישא ענינו וירא והנה שלושה אנשים (יח,א-ב)

מה הקשר בין התגלות השכינה לביאת המלאכים? ההסבר: בעקבות התגלות הקב"ה - "וירא אליו" - התגלות עצמית של מידת החסד (שאברהם היה לה בכחינת 'מרכבה') - נתעוררה אצל אברהם מידת החסד באופן גלוי. ומשום כך, העדר בואם של אורחים, ציער מאוד את אברהם. לכן מיד לאחר הגילוי ד"וירא אליו" ובהמשך ישיר לו, שלח אליו ה' את המלאכים - "וירא והנה שלושה אנשים".

(ליקוטי שיחות, כרך ה עמ' 329)

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"ד במרחשוון ה'תשע"א - כ"א במרחשוון ה'תשע"א

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	י"ד במרחשוון	ה' קרבן פסח פרק ו-ח.	ה' פסולי המוקדשין פרק יז.	מל"ת קכ. קכז. קכח. קכט. קכו. קכא. קכב. קכג.
ש"ק	ט"ו במרחשוון	פרק ט-י. ה' חגיגה.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק יח.	מל"ת קיז. קיט. קיח. מ"ע נג. נב.
א'	ט"ז במרחשוון	פרק ב-ג. ה' בכורות.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק יט.	מ"ע נד. מל"ת קנו. רכט. מ"ע טז. עט.
ב'	י"ז במרחשוון	פרק ב-ד.	ה' עבודת יום הכפורים.. בפרקים אלו. פרק א.	מל"ת קמד. קח.
ג'	י"ח במרחשוון	פרק ה-ו.	פרק ב.	מ"ע עח.
ד'	י"ט במרחשוון	פרק ח. ה' שגגות.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ג.	מל"ת קט. מ"ע סט.
ה'	כ' במרחשוון	פרק ג-ה.	פרק ד.	מ"ע ע.
ו'	כ"א במרחשוון	פרק ו-ח.	פרק ה.	מ"ע ע.

זמני השבוע *

צאת הכוכבים	שקיעת החמה***	מנחה גדולה	חצות היום והלילה	סוף זמן ק"ש	זריחת החמה	זמן ציצית ותפילין	עלות השחר***		תאריך
							72 ד' לפני הזריחה	120 ד' לפני הזריחה	
5.25	5.00.9	11.55	11.25	8.35	5.56	4.58	4.37	3.50	ו', י"ד במרחשוון
5.24	4.59.8	11.55	11.25	8.36	5.57	4.59	4.37	3.51	ש"ק, ט"ו במ"ח
5.23	4.58.8	11.55	11.25	8.36	5.58	5.00	4.38	3.51	א', ט"ז במרחשוון
5.22	4.57.8	11.55	11.25	8.36	5.59	5.00	4.39	3.52	ב', י"ז במרחשוון
5.21	4.56.8	11.55	11.25	8.37	5.59	5.01	4.40	3.53	ג', י"ח במרחשוון
5.20	4.55.8	11.55	11.25	8.37	6.00	5.02	4.40	3.54	ד', י"ט במרחשוון
5.20	4.54.8	11.54	11.24	8.37	6.01	5.02	4.41	3.54	ה', כ' במרחשוון
5.19	4.53.8	11.54	11.24	8.38	6.02	5.03	4.42	3.55	ו', כ"א במרחשוון

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו (סדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"י שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ
וירא	5:36	4:24	5:37	4:39	5:36	4:42	5:38	4:42
חיי-שרה	5:29	4:17	5:31	4:32	5:29	4:35	5:32	4:35

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

מזל: מזכון ליובאוויטש שעל-יד צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז

יו"ר: הרב יוסף-יצחק הכהן אהרונוב

כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת קודש פרשת וירא

ט"ו במרחשוון

הפטרה: "ואשה אחת... ותשא את בנה ותצא" (מלכים"ב ד, א"לז).¹

יום שני

י"ז במרחשוון

תענית 'שני' בתרא.

יום חמישי

כ' במרחשוון

יום-הולדת את כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, בשנת תרכ"א.²

יום סגולה, שבו ה'מזלו גובר' של הנשיא פועל התגברות בעבודתם של חסידים ושל כלל ישראל, ועל-ידם – בכל העולם כולו.³

מהוראות כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו:

ביום זה,⁴ צריך כל אחד ואחד לקבל החלטות טובות להוסיף בהפצת המעיינות חוצה, לכל לראש –

(1) ספר-המנהגים עמ' 32. לוח כולל-חב"ד.

(2) ראה בדבר הולדתו וברית-המילה שלו, ברשימות מדברי ימי חייו שנדפסו בראש קונטרס 'חנוך לנער' וב'ספר התולדות – אדמו"ר מהרש"ב', הוצאת קה"ת, כפר-חב"ד תשל"ו, פרק א. "להעיר, שהקביעות דכ"ף מרחשוון היא לעולם באותו יום שבו חל ראש-השנה." (סה"ש ש"ח ח"א עמ' 118 הערה 89). והוא

"יום החמישים" מראש-השנה, שמורה על שער הנוף, בחינת הכתר (השייך לכ"ף מרחשוון) – שולח-הגיליון שם.

(3) ספר-השיחות תשמ"ח ח"א עמ' 70.

(4) 'התועודיות' תשמ"ז ח"א עמ' 496 (מוגה), ובסגנון אחר בספר-השיחות תשמ"ז ח"א עמ' 69.

בנוגע לעצמו... ועוד ועיקר – הפצת התורה והמצוות והפצת היהדות בכללותה, חדורים בפנימיות התורה שנתבארה בתורת חסידות חב"ד, ועד להפצת אור הקדושה בכל העולם כולו, גם בנוגע למצוות שנצטוו בני-נח.

ב'שנת הבניין' הציע הרבי⁵, שביום זה (ומה טוב גם בימים שלפניו ושל-אחריו) ישתדל כל אחד ואחד הנמצא בכל עיר ועיר שבה קיימת ישיבת תומכי-תמימים וסניפיה, ועל-אחת-כמה-יזכמה בארצנו הקדושה ת"ו, להיכנס לבניין הישיבה, ולעשות שם פעולות טובות בכל שלושת הקווים דתורה, עבודה וגמילות-חסדים: להתפלל (או לומר מזמור תהילים, כולל ובמיוחד – המזמור המתאים למספר שנותיו של אדמו"ר מהורש"ב [השנה – מזמור א]), וללמוד מתורתו.

בעיר שאין בה ישיבה זו – יעשו זאת בתוך בניין שתפקידו מעין הישיבה, כגון בית-חב"ד, בית תורה, תפילה וגמילות-חסדים. ומובן שעל-פי הציווי "ואהבת לרעך כמוך", יש להשתדל להשפיע על יהודים נוספים שגם הם יעשו כן, ועוד ועיקר – שפעולות אלה תיעשנה ברכים⁶. וכדאי ונכון שבין העניינים שלומדים מתורתו של בעל יום-ההולדת, ילמדו גם קונטרס 'החלצו', שעל-ידי זה יתווסף באהבת-ישראל ואחדות-ישראל, כמבואר בארוכה בקונטרס זה.

(5) ספר-השיחות תשמ"ט ח"א עמ' 56. וצ"ב אם כל האמור הוא הוראה גם לכל שנה ושנה.

(6) 'נבפרט על-פי מה שכתב בעל יום-ההולדת בקונטרס 'החלצו' (ספר המאמרים תרנ"ט עמ' סא), ש'ההסכם אשר עושים שניים או רבים, יש לזה חיוק הרבה יותר מההסכם שעושה פני עצמו'" (ס' השיחות שם).

מייסד "חיילי בית דוד" להבאת הגאולה

במאמרו המפורסם "פסק" הרבי הרש"ב על עצמו כי הוא מעמיד ה"חיילי בית דוד" שעל-ידם תבוא הגאולה • כל אחד מ"זרעו בחיים" הרי הוא נר להאיר באמונת הגאולה • יש להחדיר את ה"יחידה" שבתורה עד "חוצה" בחינת עקביים • בדורנו שייכים הכול ללימוד פנימיות התורה והפצתה בדרכי נועם ושלוש ומתוך מנוחה ותענוג • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

וכמבואר בארוכה כל פרטי העניינים שנאמרו בשיחה הנ"ל [שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו קורא אותה בשם מאמר]. ומכיון שהדברים נדפסו כבר – יכול כל אחד ואחד לעיין בעצמו בכל פרטי הדברים שבזה, שאז ישנו העילוי של "אותיות מחכימות", ועל-ידי זה מוצאים שם כמה עניינים מופלאים, ובאופן של "תן לחכם ויחכם עוד". והנה מכיוון שכ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הכריז וגילה שהוא מייסד ומעמיד את חיילי בית דוד, אשר יצאו ל"מלחמת בית דוד" – דוד מלכא משיחא, ועל-ידי זה תבוא הגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו – הרי בזה מודגשת ביותר השייכות שבין כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע לדרו המלך, דוד מלכא משיחא.

[ועל דרך המבואר' בפירוש לשון המשנה "לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון" – שכאשר אדם פוסק

(1) לקו"ש ח"ד ע' 1207.

א. ידועה שיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע (שנאמרה בשמחת תורה תרס"א) בקשר להתייחסות ישיבת תומכי תמימים בעניין "כל היוצא למלחמת בית דוד . . . לאשתו" שתכלית ומטרת התייחסות ישיבת תומכי תמימים היא, להעמיד "חיילי בית דוד" שהם יצאו למלחמת בית דוד, היינו שיהיו "נרות להאיר" בכל העולם כולו, ויחזקו את האמונה בגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו בזמן דעקבות משיחא, שאז ישנם אלו אשר "חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך". [בעקבות משיחא ישנם כאלו אשר "חרפו עקבות משיחך", כלומר שהם לא רוצים שיכריזו ויצעקו "משיח נאו", למרות שגם הם יודעים שעל-פי ההוראה הברורה שבגמרא ומדרשי חז"ל נמצאים אנו בזמן ד'עקבות משיחך". זוהי מלחמתם של חיילי בית דוד – הארה וגילוי דמשיח צדקנו – לצאת כנגדם, ולחזק את האמונה בביאת משיח צדקנו].

"דין" על עניין מסוים, אזי עושים עמו את ה"חשבון" שהדבר שייך גם אליו. וכתורת הבעל שם טוב... בפירוש לשון המשנה "ונפרעין מן האדם מדעתו ושלא מדעתו" - שהאדם פוסק "מדעתו" על הזולת, ואחר כך הרי זה מהוה פסק גם עבור עצמו - "שלא מדעתו".

ואם הדברים אמורים אודות עניין בלתי רצוי - הרי על אחת כמה וכמה שכן הוא ב"מדה טובה" (המרובה על המדה ההפכית אחת לחמש מאות פעמים כו'), ובנוגע לענייננו, הרי אדמו"ר מהורש"ב נ"ע פוסק "מדעתו" שהוא הוא אשר מייסד ומעמיד את "חיילי בית דוד" שעליידי עבודתם ופועלתם נזכה לביאת משיח צדקנו - דוד מלכא משיחא).

ב. והנה מכיוון ש"דברי צדיקים קיימים לעד", מובן שההוראה וההכרזה ד"כל היוצא למלחמת בית דוד כו'" היא בתקפה גם בימינו אלו, כלומר, לא זו בלבד שהדברים שנאמרו בשעתם פועלים גם כיום, אלא הדברים עצמם הם באופן של "פעולה נמשכת" - "דברי צדיקים קיימים לעד".

ומכיוון שכל עניינים אלו נמשכים ומתבצעים על-ידי תלמידיו ותלמידי תלמידיו - הרי זה באופן ד"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", כמאמר רז"ל: אודות יעקב אבינו. ולהעיר שכל "נשיא" בישראל הוא בדוגמת יעקב אבינו, כידוע מה שכתוב בספרי קבלה ש"נשיא" ראשי תיבות "ניצוצו של יעקב אבינו", וטעם הדבר לפי שנשמתו של יעקב אבינו כוללת את כל הנשמות, כמבואר באגרת הקודש בפירוש הכתוב "ויקרא לו א-ל אלקי ישראל".

ועל-ידי כללות עבודתם של "חיילי בית דוד" פועלים את ביאת משיח צדקנו - דוד מלכא משיחא, ובפרט על-ידי החיבור דנגלה דתורה ביחד עם פנימיות התורה באופן ששניהם נעשים "תורה אחת" - שזה היה עיקר חיידושו של אדמו"ר מהורש"ב ביסוד ישיבת תומכי תמימים (שתלמידיה הם היוצאים למלחמת בית דוד).

וכמובן שכדי לפעול את ביאת משיח צדקנו

בגלוי זקוקים ללימוד פנימיות התורה - כפי שמביא אדמו"ר הזקן באגרת הקודש⁴ מה שכתוב ברעיא מהימנא "ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמים" ובוראי שזקוקים ללימוד נגלה דתורה - כדי לדעת כיצד לקיים את המצוות בפועל ממש, כי "גדול תלמוד שמביא לירי מעשה", ועל-ידי המעשים טובים מבטלים את סיבת הגלות - "מפני חטאינו גלינו מארצנו", ולא זו בלבד שמבטלים את עניין ה"חטאינו", אלא אדרבה, המפכים אותם ל"זכויות", "ידונות נעשו לו זכויות".

ולכן צריכים לפעול על כל אחד ואחד מישראל שיהיה בכלל אלו שיוצאים ל"מלחמת בית דוד", כלומר שפועלים עליו שכל ענייניו הגופניים והגשמיים אינם תופסים אצלו מקום כלל (שזהו כללות העניין ד"כתוב גט כריתות לאשתו" כמבואר בשיחה הנ"ל) וכל כולו מסור ונתון למלחמת בית דוד, דוד מלכא משיחא.

ומכיוון שהוא יוצא למלחמת בית דוד - הרי בודאי שהוא מצליח ומנצח כו', וחוזר בשלום לביתו, על דרך מה שכתוב "ויבוא יעקב שלם", "שלם בגופו כו' שלם בממונו כו' שלם בתורתו"⁵, באופן של "לכתחילה אריבער", ואז הוא חי עם אשתו, ונולדים להם בנים ובנות עוסקים בתורה ומצוותיה - ביתר שאר וביתר עז, מכיוון שמדובר אודות חיילי בית דוד.

* * *

ג. חיידושו של אדמו"ר מהורש"ב ביסודה של ישיבת תומכי תמימים - "חיילי בית דוד" - שלימוד תורת החסידות "רויזן דרויזן" שבתורה, עד לעניינים שב"רויזן" גופא הם באופן הכי מכוסה והכי נעלם, בחינת היחידה שבתורה, יומשך גם בנגלה, עד ללימוד נגלה דתורה, ובאופן שפועל ומשפיע חיות בעבורת התפלה כו'.

ובפרטיות יותר שלימוד תורת החסידות בחינת ה"תענוג" שבתורה חודר בכל מציאות האדם עד

(4) ס"ז.

(5) וישלח לג, יח ובפירוש"י.

(6) ראה קונטרס עניינה של תורת החסידות ס"ח ואילך.

היצר הרע?

אלא, כאן רואים את חכמתו של היצר, שכאשר עומד בפניו ילד שחושב את עצמו ל"חכם", מיד מכניס הוא את הילד (ואת חבריו השומעים בקולו) ל"בוץ" הכי גדול, ומושך אותם להיות חיילים אצלו. והתוצאה בפועל היא - שבכנס "הקהל" של "צבאות השם", בחג הסוכות, ביומו של יוסף הצדיק, במקום קדוש בבית הכנסת - ובמקום להיות חייל ב"צבאות השם" נהיה הוא חייל ב"צבא היצר הרע"...

ובפרט שנמצאים אנו בזמן שמתכוננים ללכת לקבל פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה - עם מה ילך ילד כזה לקבל את פני המשיח? - עם ה"משחקים" שלו... עם ה"יצר הרע" שהוא חייל בצבאו...

במלחמה משותפת יבטלוהו לגמרי

ויש להוסיף גם בנוגע למדריכים:

תפקידו של מדריך הוא לעשות סדר, כדי שהילדים יקשיבו למה שמדברים בכנס. אך לפועל המצב הוא בדיוק הפוך: המדריך מסתובב בין הילדים, וכתוצאה מזה לא רק שהוא אינו מקשיב אלא גם הילדים לא מקשיבים. ועד שבראותו ילד שיושב רגוע ומקשיב - מיד הוא דואג להראות לילד שהוא המדריך... ומסתובב לידו ומבלבל אותו, והילד לא יכול להקשיב.

והתוצאה היא - שבמקום שישבו בכנס צבאות השם ויקשיבו וילמדו מה זה "הקהל", ומי היה יוסף הצדיק, ומה אפשר ללמוד ממנו - חושבים הם אך אפשר ללמוד דוגמא חיה מהתנהגות המדריך! ובנוגע לפועל:

מכאן ולהבא יש לשפר ולתקן את המצב, ולסלק את היצר הרע מכל וכל, והוא - על-ידי שיתבונן וילמד שהסיבה שהתורה לימדה אותו שיש לו יצר הרע, היא - לא כדי שישמע בקול היצר הרע, ואפילו לא כדי לצער אותו ואת הוריו ומדריכיו הנמצאים בסביבתו ומפריעים לו להקשיב... אלא כדי שהוא יציל את החכמה האמיתית שלו, ואז יוכל להתגבר על היצר הרע, "מלך זקן וכסיל" ולגרש אותו.

וכל אחד מקבל כוח מיוחד מהקב"ה שאם יעבוד

וילחום נגד היצר, "יגעת", אזי הוא מובטח שיצליח במשימתו, "ומצאת", ויסקל ממנו את היצר הרע לעולם, ל"כל הימים".

ובפרט כאשר כל חיילי "צבאות השם" יחד עם כל הכוחות שלהם, המצוות שלהם, ייצאו למלחמה משותפת ביצר הרע, אזי בודאי שיצליחו לסלק אותו לגמרי, ועד שאפילו לא יצטרכו להילחם ביצר - כי כאשר היצר רואה שחיילי "צבאות השם" עשו תשובה ושינו את התנהגותם לטובה - יפחד היצר הרע מהם, והוא יברח מהם, וממילא יבטלו כל המלחמות וכל הקשיים...

כנהוג בכל הכנסים לסיים במצות הצדקה, אשר "גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה", בזריזות הכי גדולה עד ש"לא יעכבן אפילו כהרף עין"...

והחלוקה תהיה על-ידי המדריכים [אשר במקום שהם יעשו דברים שאינם שייכים למדריך, ויבלבלו את הילדים] הנה במקום זה - יחנכו את הילדים להתנהג בדרך הטוב והישר, ויתבעו מהילדים להתנהג טוב כמה-פעמים-ככה, שאז אפילו אם הילדים יצייתו לחצי מהנדרש מהם - הם יהיו ילדים מחונכים שייכים באמת ל"צבאות השם", ול"עמך כולם צדיקים".

ביום ב' דחול המועד סוכות תש"נ (התועדויות תש"נ כרך א' עמ' 171) מעיר הרבי שוב:

ולהעיר, שגם אלו שמסתובבים ומחפשים עבודה... כדי לבלבל את עצמם וגם לא להרשות לילדים אחרים להקשיב למה שמדברים... גם הם נזכרים שהם שייכים לצבא ה', ומאחר ש"מלא כל הארץ כבודו" הרי הם נמצאים ביחד עם הרמטכ"ל שלהם - הקב"ה!

ואף-על-פי שנדמה לו שהוא מאן-דאמר ובעל דעה חשובה ("א' גאנצער יא טיבע דאם"), והוא יעשה סדרים ויחליף מקומות... לילד זה הוא יצווה ללכת למקום פלוני ויליד אחר ללכת למקום אחר... אפילו שכתוצאה מכך הוא מבלבל את כל הענין ומבלבל חיילים מהתנהגות באופן שחיילים יהודים צריכים להתנהג...

הנה מאחר שהם מתחרטים על כך בכנות - הרי גם הם נכנסים, ובתכלית השלימות, לצבא היהודי, ועל-ידי זה מתבטלת המניעה האחרונה לגאולה האמיתית והשלימה, שבאה תיכף ומיד כאן לבית המדרש.

ונמצא, שכל אחד ואחד מישראל (אנשים נשים וטף), מבלי הבדל לאיזה שבט הוא שייך, מקבל את כל הברכות וההצלחות מאת הקב"ה, ובתכלית השלימות - בהתאם לתוכנה של כל השנה "שנה תמימה", ובאופן שהוא נעשה "איש תמים", שלם ובריא הן בגשמיות והן ברוחניות.

ועד שזוכים לגאולה האמיתית והשלימה, שאז יהיו כל בני ישראל, ב"תמימות" ובשלימות, עליידי זה שכל בני ישראל והילדים בפרט ילמדו את כל התורה כולה, "תורת ה' תמימה". ולימוד התורה עתה ימרה ויזרז יותר את בוא הגאולה התמימה, האמיתית והשלימה, במהרה בימינו ממש, עליידי משיח צדקנו.

את אשר יאהב יוכיח

לעיתים עבר הרבי לדבר בסגנון נוקב וחרף מעט, והעיר למדריכי הילדים שנכחו בכינוסים ואף לילדים עצמם. כך למשל בנר שמיני של חנוכה (התועודיות תשמ"ח כרך ב' עמ' 159):

...בנוגע ל"צבאות השם" במלחמתם עם היצר הרע, לא זו בלבד שמחליט שכאשר יבוא היצר הרע לבלבו אזי יבטל מציאותו, אלא תיכף ומיד מבטל את מציאותו של היצר הרע שלא תהיה לו תפיסת מקום כלל, וזורק לגמרי מוד' אמותיו, כאשר הרצון והתענוג שלו נמסרים ומופנים אך ורק לענייני קדושה, תורה ומצוותיה.

וכאן הוסיף הרבי:

ולעיר, שעניין זה נוגע גם להמדריכים - שלא מספיק לרשום על הנייר שהוא "מדריך", אלא צריך להיות "מדריך" בפועל ממש, להדריך הילדים עלי פי רצונו של הקב"ה... באופן שיסאר רק דבר אחד "ליראה את ה'", שאז, תהיה גם הדרכת הילדים כדבעי.

ועל אחת כמה וכמה שלא יהיה מדריך שמבלבל הילדים משמיעת דברי תורה כו', עליידי זה שמסתובב ביניהם ומסמן בידי וכו', כדי להפגין את נוכחותו כ"מדריך"...

בו' דחג הסוכות תשמ"ח (התועודיות תשמ"ח כרך א' עמ' 277 ואילך) אמר הרבי:

מכיון שהיו כבר כינוסים רבים של "צבאות השם", ובכל כנס חזרו ודברו שתפקידם של החיילים הוא

ללחום ביצר הרע, ולבטלו ולגרשו לגמרי ולהשפיע זאת גם על החברים, והרי מדובר בילדים של "עם חכם ונבון", הרי בודאי שהם הקשיבו והבינו היטב את הדברים (עם תרגום לאנגלית).

ומיד מתעוררת השאלה: איך יכול להיות שאחרי כל הכינוסים, נכנע הילד שוב ליצר הרע, ועושה כרצון היצר?

ואין צורך בראיה טובה יותר מהנהגה בשעת הכנס עצמו:

יושבים בכנס זה ילדים רבים, חיילי "צבאות השם" ובמקום קדוש - בית הכנסת, "בית מקדש מעט" שעליו אומר הקב"ה "ביתי בית תפלה", ובשנה קדושה - שנת הקהל, וביום קדוש - יום טוב של חג הסוכות, וביום אשר ה"אושפיזא" והאורח של כל אחד ואחד הוא יוסף הצדיק, והוא נמצא עם כל אחד ואחד.

ומדברים בכנס אודות "פקודת יום" הכתובה בתורה במיוחד ליום זה ולשנה זו... במטרה - ללמוד על הקב"ה.

ולמרות הכל, יושב ילד ומשחק במצלמה, שעון, או צעצוע אחר המתאים לילד בן שנה עד שלש, וזוהי הוא מראה מהי רמת ה"חכמה" והפיקחות שלו...

ולא עוד אלא שאינו עושה זאת בהחבא, אלא בגלוי לעין כל, כאשר הילדים שיושבים סביבו מסתכלים עליו כדי ללמוד ממנו "דוגמא חיה" איך יושבים בכנס "צבאות השם" ואיך מנצחים את היצר הרע, והוא תמורת זה מודים להם איך מתנהג חייל בצבא היצר הרע!

במקום שהוא ילחם ביצר הרע שלו המנסה להכשילו בכל מיני תחבולות, ולסלק את היצר הרע ממנו, משאיר הוא את היצר הרע אצלו בתוכו, וסוחב אותו לכנס "צבאות השם", ואזי במקום לשבת בכנס ולהקשיב ל"פקודת היום" של מפקד "צבאות השם", שומע הוא להוראות המפקד שלו, היצר הרע.

איזה מקום יש ליצר הרע בכנס "צבאות השם" בבית הכנסת ובשנת הקהל?!

ולכאורה - איך הוא מגיע למצב כזה, הרי הוא יושב בכנס "צבאות השם" ב"הקהל" ביום טוב של חג הסוכות, ולפני זמן קצר הוא אמר "הנה ה' ניצב עליו וכו' ובוחר כליות ולב עם עובדו כראוי" - שהקב"ה ניצב ליד כל אחד ועושה לו "מבחן" כליות ולב, אם הוא מקיים את רצונו, והוא, למרות הכל, שומע בקול

לעקב שברגל, על דרך ובדוגמת השמן (תענוג) שמפעפע בכל דבר⁷. ויתירה מזה - "פיוצו מעינותיך חוצה", שהמעיינות עצמם באים באופן של הפצה גם במקום החוצה.

יש לומר שזהו גם הפירוש ב"עקבות משיחך": "משיחך" - קאי על בחינת היחידה שבכל אחד ואחד מישראל, כדאיתא בספרים⁸ שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ משיח, שזהו עניין בחינת היחידה מ"חמשה שמות (ש)נקראו לה"⁹, ניצוץ מבחינת היחידה הכללית, נשמת משיח צדקנו.

ו"עקבות משיחך" - קאי על בחינת היחידה כפי

שמאירה וחודרת בכל מציאות של האדם, עד לבחינת העקב שברגל, כולל גם פעולת העקב בעניין ההליכה, עד להליכה למקום רחוק, שגם שם נמשך וחודר בחינת היחידה, עליידי העבודה בהפצת המעיינות חוצה, גילוי והמשכת פנימיות התורה, בחינת היחידה שבתורה, גם במקום ה"חוצה".

[.] ובפרט עלי-פי הירוע שעיקר הלימוד דפנימיות התורה יהיה לאחר ביאת משיח צדקנו, כמו שכתוב¹⁰ "ישקני מנשיקות פיהו", "לכאר להם סוד טעמיה ומסתור צפונותיה"¹¹, ועד כדי כך שכל הגילויים דעתה אינם אלא עד לבחינת חיצונית עתיק, ולעתיד לבוא יהיה הגילויי הבחינת פנימיות עתיק¹², ובמילא, העילוי שיתוסף בלימוד פנימיות התורה לאחר ביאת משיח צדקנו הוא שלא בערך לגמרי כמו העילוי דפנימיות עתיק לגבי חיצונית עתיק!

7 ראה חולין צו רע"א. שו"ע יו"ד סק"ה ס"ח.

8 מאיר עינים ס"פ פינחס.

9 ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו.

10 שה"ש א. ב.

11 פריש"י עה"פ.

12 ראה פ"ח שער הק"ש רפ"ז. לקו"ת שה"ש בסופו.

ובכ"מ.

וביחד עם זה, צריך להיות לימוד פנימיות התורה בזמן הזה, שעליידי זה זוכים ללימוד פנימיות התורה לעתיד לבוא, על דרך המבואר בחסידות¹³ בפירוש מאמר רז"ל¹⁴ "אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו", שעליידי לימוד גופי התורה בעולם הזה משיג בגן-עדן מהות ממש מהפנימיות כו", ומזה מובן גם שצריכה להיות ההכנה בלימוד פנימיות התורה בעולם הזה, כדי לזכות ללימוד פנימיות התורה לעתיד לבוא.

ד. [.] ליתר ביאור: גם לימוד פנימיות התורה שייך

תכלית ומטרת התייסדות ישיבת תומכי תמימים היא,

להעמיד "חיילי בית דוד" שהם יצאו למלחמת בית

דוד... ויחזקו את האמונה בגאולה האמיתית והשלימה

לכל אחד ואחד מישראל - שייכות שמתבטאת לא רק בכך שמקבל בירושה כל התורה כולה, כמו שכתוב¹⁵ "תורה ציוה לנו משה מורשה קהילת יעקב", אלא שייכות שצריכה להתבטא גם בלימוד באופן של הבנה והשגה כפסק דין רבינו הזקן בהלכות תלמוד תורה¹⁶ ש"כל נפש צריכה לתיקונה לעסוק בפרד"ס . . הן בפשטי ההלכות הן ברמזים ודרשות וסודות . . זהו תיקון שלימותה כו", ולכן אינו יכול לצאת ידי חובתו בלימודו של אחר, מכיון שהדבר נוגע לשלימות נשמתו.

ובפרט בדרונו זה - לאחר השיחה הידועה של אדמו"ר מהרש"ב אודות העבודה ד"חיילי בית דוד" ובפרט לאחר הביאור וההסבר של בנו וממלא מקומו, כ"ק מורי וחמי אדמו"ר נשיא דרונו, שזיכה ונתן כוח לכל אחד ואחד מאתנו, בתוככי כלל ישראל, להצטרף לעבודתם של חיילי בית דוד, לעסוק בהפצת המעיינות חוצה,

13 לקו"ת ואתחנן ו, ג. ובכ"מ.

14 פסחים ג, א. וש"נ.

15 ברכה לג, ד.

16 פ"א ה"ד.

הן אלה שלמדו בעצמם בתומכי תמימים, והן אלה שלמדו אצל מי שלמד בתומכי תמימים, ואפילו אלה שראו מי שלמד בתומכי תמימים, שהרי אצל יהודי היותו למעלה מכל הגבלה כו', פועלת גם ראייה בלבד -

הרי בודאי שכל אחד ואחד יכול וצריך ללמוד פנימיות התורה, ולעסוק בהפצת המעיינות חוצה, ובסגנון האמור - "מלחמת בית דוד", אבל בדרכי נועם ודרכי שלום, ומתוך מנוחה (כל מלאכתך

עשויה!) ותענוג, על-ידי גילוי והפצת פנימיות התורה, בחינת התענוג שבתורה, הקשור עם בחינת התענוג שבאדם, והעיקר - שעל-ידי זה פועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

(משיחות השענא רבה תשמ"ג ותשמ"ח. התוועדות תשמ"ג חלק א' עמ' 251-253; תשמ"ח חלק א' עמ' 291-293)

(17) מכילתא ופרש"י יתרו כ, ט. שו"ע אדה"ו או"ח הל' שבת ס"ו סכ"א.

הבלתי רצויה תגרום לידי ביזיון כנ"ל - מסביר לו היצר הטוב:

ביזיון זה אינו אלא לשעה קלה בלבד, ואין ערך כלל לגבי התועלת שתהיה לך על-ידי זה שתחזור בתשובה [ובודאי שלא תוסיף עבירה נוספת על-ידי זה שתכחיש את האמת], כי החרטה וההודאה על האמת מצדך, תגרום אצל הקב"ה עונג ושמחה, כמו שכתוב ישמח ה' במעשיו, ועד שהקב"ה יתפאר בך ("מעשה ידי להתפאר"), שהצלחת להתגבר על עצמך ולשמע בקולו של ה"יצר טוב"!

ישנו פרט נוסף באופן ההתחכמות של היצר - שעל זה באה ההוראה תמים תהיה עם ה' אלוקיך: היצר יכול לבוא ולטעון שאין זה נורא כל כך לעשות דבר בלתי רצוי [לאכול לפני נטילת ידיים, ואחר כך להכחיש זאת, וכיוצא בזה] מכיון שתמורת דבר בלתי רצוי זה יקיים כמה מצוות, ולכן חושב שהקב"ה יוותר על עניין זה, מכיון שיקיים כמה מצוות.

וכמו כן כאשר חושב לנצל עניין בלתי רצוי זה גופא עבור דבר טוב כביכול, ולדוגמא לקיחת פרוטה מחבירו (גניבה או גזילה חס ושלום), באומרו שכוונתו לתת פרוטה זו לצדקה!...

ועל דרך זה בנוגע לדוגמא הנ"ל: הכחשת העובדה (אמירת שקר) שאכל ללא נטילת ידיים היא - מתוך כוונה שלא לגרום ביזיון להוריו ומוריו, ביזיון לכלל ישראל, ועד לעניין של היפך קידוש השם, כנ"ל.

הנה על זה באה ההוראה ד"תמים תהיה עם ה' אלוקיך": הקב"ה אינו סובל התחכמויות וערמומיות כו'; ומה שחושב ש"ישחד" את הקב"ה בעשיית מצוה (תמורת עניין בלתי רצוי) - הרי הקב"ה "לא יקח שוחד"!!! ומה שחושב שיקיים מצות צדקה בפרוטה שלקח מחברו - הנה על זה אומר הקב"ה "בוצע ברך נאץ ה'", הקב"ה אינו חפץ בצדקה מכסף של גזילה, אין זו מצוה - אומר הקב"ה - אלא אדרבה: היפך רצונו של הקב"ה, "נאץ ה'", רחמנא ליצלן!.. רצונו של הקב"ה הוא - שיהודי יתנהג באופן של תמימות, וזוהי ההנהגה המתאימה ליהודי שהוא "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר".

נתינת כוח מ"שנה תמימה"

ואם בעניין התמימות עוסקים אנו, הנה הוראה

אחרת שלמד הרבי ביום ד' דחג הסוכות תשמ"ט, בהקשר של שנה תמימה, כקביעות שנה זו (התוועדות תשמ"ט כרך א' עמ' 153 ואילך):

בעמדנו בשנה מעוברת "שנה תמימה" - בודאי יהיה כל אחד מהילדים חיל "תמים", שלם ובריא בגופו, ו"תמים" בעבודתו על-פי "תורת ה' תמימה", היינו שהנהגתו ביחס למילוי מצוות הקב"ה, וכן ביחס לאביו ואמו, המלמד והמחנך שלו, וגם החברים (ובילדה - החברות) היא בתמימות בשלימות, ובמלוא התמימות והרצינות.

ולכל אחד ואחת מישראל ניתן הכח לזה בירושה מאברהם אבינו, היהודי הראשון, שהצטווה "התהלך לפני והיה תמים", ומכיון שהיורש זוכה בירושה מיד שנוולד, וכן הוא בירושה של "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב", מובן שגם ירשה זו, להיות "תמים" ניתנה לכל בניישראל, ולכל אחד ואחד מבניישראל עד סוף כל הדורות, ובזה גופא - באופן שבו זוכים בירושה, דהיינו בדרך ממילא, ללא כל יגיעה, כך שמיד שנוולד ניתנו לו כל הכוחות להיות "תמים" אמיתי כרצון הקב"ה לעשות את כל המוטל עליו בתכלית השלימות.

ולהעיר גם מהמוזכר ב"צוואת הריב"ש" - "להיות תמים בעבודתו ית", ואחד הפירושים בזה הוא, שכל דבר שיהודי עושה ב"עבודתו" את השם יתברך (והרי זוהי השליחות הכללית של הצבא ד"צבאות השם"), יהיה באופן ד"עבודה תמה" - עבודה פנימית ושלימה בתמימות.

וכאשר יהודי עובד עבודתו בשלימות, הרי הוא זוכה ומקבל את ברכותיו של הקב"ה בשלימות, וזכה לנצל אותם בכל גופו ובכל נשמתו, כך שגם הנחת רוח שהוא גורם לאביו ואמו והמלמד והמחנך שלו (או מלמדת ומחנכת שלה) תהיה בתכלית השלימות וה"תמימות", וממנו - תומשך הברכה ותתפשט לכללות עם ישראל, כשם שהברכה הפרטית שברך יעקב אבינו את כל אחד מהשבטים נמשכה לכל השבטים כולם, כמו שכתוב "איש אשר כרכתו ברך אותם", ופירש רש"י: "יכול שלא כללן כולם בכל הברכות תלמוד לומר ברך אותם". . והרי כל אחד ואחד חייב לתת מעניינו לאחרים, כמו שכתוב (וכפי שכל אחד ואחד מישראל אומר קודם התפילה, וכפי שאמרתם בפסוקים ומאחז"ל לפני זה) "ואהבת לרעך כמוך".

מינוי ל'התקשרות'
אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'
ישירות הביתה באמצעות הדואר
מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים)
מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים)
את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:
'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840.
כמו-כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 072-2770130

מניצוץ משיח הפרטי למשיח כפשוטו

ראיית אלקות בשלימות על-ידי מילוי השליחות

מהעניינים העיקריים של ייעודי הגאולה - ש"לא יכנף עוד מוריד והיו ענין רואות את מוריד", שזהו ענין ד"וירא אליו ה'" בתכלית השלימות. ויתירה מזה: "ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר גו'" (לא רק "ענין בשר", אלא ה"בשר" עצמו ו"כל בשר"), שיהיה גילוי אלוקות בכל הבריאה כולה [...]. ועל-פי האמור לעיל שהמציאות ד"וירא אליו ה'" קיימת תמיד אצל כל אחד ואחד מישראל, וצריכים רק לפעול שמציאות זו תהיה בהתגלות - יש לומר שכן הוא גם בנוגע לשלימות של "וירא אליו ה'" בגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו: ידוע שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, בחינת היחידה, שהיא ניצוץ מבחינת היחידה הכללית שהיא נשמת משיח. שלכן נקרא כל אחד ואחד מישראל בשם "כוכב", שמו של משיח, שנאמר עליו, "דרך כוכב מיעקב".

בימינו - נתבטלו כל המניעות והעיכובים

וענין זה נעשה בפועל ובגילוי על-ידי זה שכל אחד ואחד מישראל ממלא את שליחותו של הקב"ה - כמרומו גם בתיבת "שליח" בתוספת יו"ד, שרומז על עשר כוחות הנפש שבהם ועל-ידם נעשית עבודת השליחות, בגימטרייה "משיח" - לגלות את הניצוץ משיח שבו, בחינת היחידה, שתתגלה ותחדור בגופו הגשמי ובענייניו הגשמיים שבחלקו בעולם, ועד שבצירוף כל הניצוצות דמשיח שבכל ישראל, מתגלה ובה המשיח הכללי, משיח צדקנו, שאז יהיה גילוי אלוקות בישראל - ("וירא אליו ה'") ובעולם בתכלית השלימות...

ועוד והוא העיקר:

נוסף על המבואר לעיל שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחינת היחידה) שבכל אחד ואחד מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) - כידוע ש"בכל דור ודור נולד אחד מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל" - "אחד הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יתגלה אליו ה' יתברך וישלחו בו", ואילו לא היו מתערבים עניינים בלתי-רצויים המונעים ומעכבים בו, היה מתגלה ובה בפועל ממש.

ועל-פי הודעת כ"ק מ"ח ארמו"ר נשיא דורנו, משיח שברורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל ענייני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלה נתבטלו כל המניעות והעיכובים בו, וכיוון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש.

(מהתועדות שבת יקודש פרשת וירא, ח"י במרחשוון התשנ"ב. התועדות תשנ"ב, כרך א, עמ' 273)

ולדוגמה, בענין האמור: מדוע לגרום בזיון של ילד יהודי - שיתבזה בכך שאכל לפני נטילת ידיים, ויתירה מזו: לבזות את הוריו ומוריו שגידלוהו וחונכוהו, ולבזות את כלל ישראל על שישנו ביניהם ילד יהודי שאכל לפני נטילת ידיים!...

ויתירה מזו - טוען היצר - הודאה כזו היא היפך הענין דקידוש השם: כאשר הנך מודה ומספר על הנהגה בלתי רצויה, מודיע אתה שישנו ילד יהודי (אתה) שהתנהג היפך ציווי הקב"ה, ואם כן, הרי זה היפך "קידוש השם"!

ולכן, ממשיך היצר, העצה היעוצה היא - שלא לספר ולהודות על האמת, אלא לומר שקר נוסף... ולהציע גם לחברך לעשות כן, שלא לספר שאכלתם יחדיו לפני נטילת ידיים וכיוצא בזה!

וזהו כללות ההוראה של "תמים תהיה עם ה' אלקיך":

יהודי צריך להתנהג באופן של תמימות - שלא להתחכם על-ידי ערמוניות ודיבורים שהם היפך האמת חסוֹשֵׁלֹם, כי אם לומר את האמת לאמיתותה!

עצת היצר הטוב

ולכן גם אם נכשל חס ושלום בענין בלתי רצוי כתוצאה מפיתוי היצר - אומר לו יצר הטוב: דע לך, שבהיותך ילד יהודי, אומר הקב"ה עליך "נצר מטעי מעשה ידי להתפאר!" הקב"ה ממתין ומצפה שיוכל להתפאר בך שאפילו לאחר שאתמול נכשלת באכילת מאכל לפני נטילת ידיים, יש לך את הכוח והעוז לשמוע בקולו של היצר טוב ולהודות על המעשה, ולא להיות חצוף ולחלל שם שמייים, רחמנא ליצלן, על-ידי אמירת דבר שקר (כאשר ישאלו אותך אם אכלת אתמול לפני נטילת ידיים) בפניו של הקב"ה שבעצמו ראה את מעשיך!...

אמנם לא עמד שוטר שהסתכל עליך, אבל זו אינה סיבה לחשוב שיכול הנך לעשות כל מה שעולה ברוחך, לקחת "פענו" ששייך לחברך, לדבר "לשון הרע" על חברך (מכיוון שחברך אינו נוכח, ורוב אינו שומע את דברים), וכיוצא בזה - כי אסור לשכוח שלמרות שאין כאן שוטר, ישנה "עין רואה ואוזן שומעת", ה' נצב עליו!

ובקשר לטענת היצר שההודאה על ההנהגה

באכילת מאכל ערב זה!... ולכן - ממשיך ה"יצר" בחלקת דבריו - שמע נא לעצתי: בפעם הזו - ורק בפעם הזו בלבד, כמובן - 'ותר' על אמירת ה'אמת', אמור להורריך שכבר נטלת את ידך ואמרת ברכות השחר, ואז תוכל להנות מהמאכל הערב, ואחר כך - כאשר הורריך יצאו מהחדר, אזי תיטול את ידך ותאמר ברכות השחר.

ומה העוולה בכך?! - ממשיך ה"יצר" בדברי הפיתוי - את ידך הרי נטלת, וברכות השחר אמרת, אלא מאי, אכלת דבר לפני נטילת ידיים - הרי זו "עבירה קטנה" בלבד... ובפרט שהנך לפני בר מצוה!... לא נורא!... ובינתיים - הצלחת למלא את תאוותך ורצונך לאכול מאכל זה, ולכן כדאי הוא הדבר אפילו אם לצורך זה צריך הנך לומר דבר שאינו אמת - לרגע אחד בלבד, כי במשך שאר הזמן בודאי תמשיך להקפיד על אמירת האמת!...

הנה על זה באה הוראת התורה: "תמים תהי עם ה' אלקיך"!!! יהודי צריך להתנהג באופן של תמימות, ללא התחכמויות של אמירת שקרים וערמוניות ח"ו!...

ובהכרח להתנגד לתחבולה הנ"ל של ה"יצר" בכל התוקף, מבעוד מועד, כי כאשר יתפתה ח"ו לעצת ה"יצר" בפעם הזו, ימשיך ה"יצר" להוליכו שולל באותה צורה:

כאשר ה"יצר" מצליח להכשיל את הילד באמירת דבר שאינו אמיתי ח"ו (כבדוגמא הנ"ל), הנה גם כאשר הילד מתחרט על זה שלא שמע ל"יצר הטוב", ומחליט לחזור בתשובה, להתוודות בפני הוריו (או מוריו) ולספר להם שנכשל באמירת דבר שאינו אמיתי (מפני ש"יצרו תקפו") ולבקש מהם שיורו לו כיצד לתקן את הדבר (נוסף על השתדלותו מכאן ולהבא ששוב לא יקרה דבר כזה) - בא אליו ה"יצר" ואומר לו:

לאחרי שכבר עשית את המעשה הבלתי רצוי לא כדאי לך להודות על כך, כי במקרה שתתוודה על הנהגתך הבלתי רצויה יפגע כבודך, שהרי הורריך או מורריך ידעו שנכשלת בדבר בלתי רצוי, ויתכן אפילו שיענישו אותך לתת סכום כסף לצדקה, ללמוד בזמנך הפנוי, וכיוצא בזה, והדבר יפגע באמינות דברך שלא יוכלו להאמין לך, ועד שדבר זה יפגע בכבודם של הורריך ומורריך - שיש להם בן או תלמיד שנכשל בדבר בלתי רצוי!...

צבא של "מלך עולמים"

הקפות עם הילדים בליל שמחת-תורה תשמ"ב • קטע שהוסיף הרבי בהגהתו לשיחה שאמר לפני הילדים • כיצד מחנכים ילד לומר אמת, ומה יש להשיב לטענותיו של היצר-הרע? • מי ראוי להיות מדריך? • "עם מה ילך ילד כזה לקבל את פני המשיח?" • לחנך את הילדים להתנהגות בתמימות וכך גם לדבר עליהם • רשימה שנייה

הקפה צבאית

בעיצומם של ה'הקפות' בליל שמחת תורה תשמ"ב (התוועדות תשמ"ב כרך א' עמ' 239), לפני ההקפה החמישית, פתח הרבי ואמר: "מלך עולמים" ישנו צבא - "צבאות השם" שמוסב כלפי כל אחד ואחד מישראל, שהרי משעה שנולד שייך ל'ממלכת הכנים', וממילא הרי הוא נכלל ב'צבאות השם', ו'בצבאות השם' גופא - ישנה מעלה מיוחדת אצל ילדי ישראל שקודם בר-מצוה, שהם נקראים על-ידי הקדוש ברוך הוא בשם "משיחי" ("אל תגעו במשיחי - אלו תינוקות של בית רבן"), "הבל שאין בו חטא".

ולכן, מן הראוי לכבד בהקפה החמישית - "מלך עולמים" - את הילדים שקודם בר מצוה (ואליהם יצטרפו גם אבותיהם - באופן דטפל כו').

הרבי ציין שניתן לקחת ספר תורה אחד עבור הרבה ילדים, והעיקר שישתתפו כל הילדים.

"בהסכמת גדולי ישראל"

אחת-עשרה שנים אחרי הקמת הארגון - בליל שמחת תורה תשנ"ב (התוועדות תשנ"ב כרך א' עמ' 152) - מדבר הרבי על כך, שככל שמתקרבים יותר לגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו, הולך וגדל הצורך להדגיש ולהוסיף יותר

בפעולות של חינוך תינוקות של בית רבן הנקראים "משיחי", ושבזכותם תבוא הגאולה.

הרבי מוסיף:

האמור לעיל הוא מהטעמים להשתדלות המיוחדת בשנים האחרונות בהפעולה... במסגרת ארגון מיוחד שנקרא (בהסכמת גדולי ישראל) בשם "צבאות השם".

בסיום השיחה הורה הרבי:

כל הילדים "צבאות השם" הנמצאים כאן יאמרו עתה "לחיים", וכולם בראשות מנהל הארגון "צבאות השם" ינגנו ניגון ("מארש") של "צבאות השם", וכל הקהל יצטרף אליהם ומהשירה נבוא לגאולה.

מיהו המפקד

והנה התבטאות מיוחדת של הרבי על מטרות כינוסי "צבאות השם" והארגון בכלל (מיום ד' דחג הסוכות תשמ"ט, התוועדות תשמ"ט כרך א' עמ' 154-155):

תוכנו של הכינוס הוא אסיפת כמה וכמה מילדי ישראל שמודיעים ומצהירים באוזני כל הסביבה, שהם שייכים ל"צבאות השם" - הצבא שמטרתו היא "לכבוש" את העולם ו"לכבוש" את הגלות עד לביטול הגלות לגמרי והבאת הגאולה.

אור ליום א' של חנוכה תשמ"ב נשא הרבי דברים לפני "צבאות השם". הרבי דיבר כדרכו, ולאחר מכן

נרשמה השיחה בידי ה'מניחים' והוכנסה להגהה על-ידי הרבי.

בשעת ההגהה הוסיף הרבי את הקטע דלהלן (התוועדות תשמ"ב כרך ב, עמ' 582):

ובלשון הכתוב: "השם צבאות מפקד צבא מלחמה" (ישעי' יג, ד. וראה מצודת דוד שם. רד"ק שם). ועוד (במקומות רבים יותר): "השם אלקי הצבאות" (בה"א בתחילה).

ועל כך ציין:

הושע יב, ו. עמוס יג, ג. שם ו, יד. - ובראב"ע תהלים (נט, ו) טעם אלקים צבאות כי אתה אלקי צבאות מועלה בשמים ואלקי צבאות מטה שהם ישראל - וראה רד"ק שמואל"ב ה. יו"ד עמוס ט, ה. - ולהעיר משמות רבה (פרשה ג, ו'א): "כשאני נלחם עם הרשעים אני נקרא צבאות.

באותם ימים סיפרו ב-770 כי את הקטע האמור הוסיף הרבי בתגובה לדברי מנהל אחד המוסדות החרדים בשכונת בורו-פארק, שהגיב בתמימה על דברי הרבי שה' הוא מפקד, ובני (וילדי) ישראל הם חיילים בצבא ה'.

לא לשמוע בקול היצר הרע!

השיחות שהשמיע הרבי לפני הילדים נשאו אופי מיוחד. בשיחות אלו דיבר הרבי ביתר פשטות על מלחמתו התמידית של היצר הטוב ביצר הרע, ועל ניסיונותיו של יצר הרע להכשיל את הילד היהודי.

פעמים רבות היה נשמע כאילו יורד הרבי לתוך נכחי נפשם של הילדים, מודע להתלבטויות והמלחמות שהינם עוברים, ומשם הוא מוצא לנכון להזהיר את הילדים מפני היצר הרע, ולהעניק להם את העצות הנכונות להתמודדות עם תחבולות היצר.

הדוגמאות לכך רבות ולהלן כמה מהן. כהקדמה נביא את מה שאמר הרבי בשיחת ב' דראש-חודש אלול תשמ"ג (התוועדות תשמ"ג כרך ד' עמ' 1958):

הוזכר לעיל שהתפקיד הכללי של "צבאות השם" הוא - לנצח במלחמת היצר. ומכיון שכן, מובן, שיש לזכור תמיד אודות מציאותו של היצר, ולדעת שהוא מחפש דרכים ותחבולות שונות כיצד לבלבל

ח"ו את האדם מעבודתו לקונו מתוך שמחה וטוב לבב ("ישמח ישראל בעושי"), ובאופן של שלימות... ומפני גודל חפצו של היצר להצליח במשימתו להכשיל את האדם ח"ו, מחפש הוא כל מיני "עצות" [עליהם אומרים אנו: "עוצו עצה ותופר גו' כי עמנו אל", מכיון שנמצאים אנו "עם ה' אלקיך"], אולי בכל זאת יעלה בידו - פעם א' או פעמיים - שיהודי ימעט ח"ו בלימוד התורה, או יקיים מצוה אחת פחות, וכיוצא-בזה. ולכן, כאשר יהודי יודע את דרכי הפעולה של היצר, באיזה "תחבולות" וכיו"ב משתמש היצר, אזי ביכולתו להתמודד עם היצר... ולנצחו בקלות יותר...

ולכן, צריכים לדעת מראש אודות אופני ודרכי הפעולה של היצר, כדי למנוע זאת מלכתחילה, על-ידי זה שנעמדים בתכלית התוקף והחיות כו', ועד כדי כך - שכאשר היצר "יצר" רואה זאת, הרי הוא מרגיש מיד שאין לו אפילו מה לנסות כו' מכיון שבודאי לא יצליח כלל.

חינוך לאמירת האמת

אחת ההתמודדויות המפורסמות של הורים ומחנכים היא, כיצד מחנכים את הילד לומר אך ורק את האמת? הנה דברים שאמר הרבי בקשר לפסוק "תמים תהיה עם השם אלוקיך" והלימוד הרב-משמעותי ממנו (התוועדות תשמ"ג שם עמ' 1959 ואילך):

לפעמים בא היצר" ואומר לילד: שמע, בפעם זו לא חשוב כל כך לומר את האמת לאמיתתה, מכיון שהדבר עלול לפגוע בך, פגיעה בכבודך, בבריאותך, בהנאתך וכיו"ב, ולכן - אומר היצר" - לא נורא אם פעם אחת לא תאמר את האמת, מכיון שבשאר הזמנים אומר אתה רק את האמת!

ולדוגמה: קם ילד בבוקר, ורואה על השולחן מאכל ערב, וחפצו גדול לאכול מאכל זה, ופתאום נכנס אביו או אמו (המורה או המדריך), ואז מבקש הילד שיתנו לו מאכל זה. וכאשר שואלים אותו: ומה בדבר נטילת ידים וברכות השחר - האם כבר נטלת ידך ואמרת ברכות השחר?! - בא היצר" ואומר לו: ראה, אם תאמר את האמת שעדיין לא נטלת ידך, תצטרך עכשיו ליטול ידך ולומר ברכות השחר, ובינתיים... יבוא אחיך או אחותך, ויקדימו אותך